

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 5 november 2012 in zaken nrs. 12/32969 en 12/32971 in het
geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod tegen hem uitgevaardigd. Bij besluit van dezelfde datum is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2012 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdeling ingestelde beroepen ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De minister (thans en hierna: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1 Bij besluit van 7 november 2008 heeft de staatssecretaris een onder meer door de vreemdeling ingediende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen. Bij besluit van 26 maart 2010 is het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. In dat besluit heeft de staatssecretaris onder meer vermeld dat de betrokkenen na bekendmaking van het besluit niet langer rechtmatig in Nederland verblijven en dat zij Nederland zelfstandig en uit eigen beweging onmiddellijk dienen te verlaten, bij gebreke waarvan zij kunnen worden uitgezet.

Bij brief van 16 oktober 2012 is de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten.

2.2 Ingevolge artikel 3, punt 4, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder s, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt onder terugkeerbesluit

verstaan: het terugkeerbesluit, bedoeld in artikel 3, punt 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, voor zover thans van belang, dient de vreemdeling, nadat tegen hem een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.

Ingevolge artikel 62, tweede lid, kan de minister de voor een vreemdeling geldende termijn, bedoeld in het eerste lid, verkorten, dan wel, in afwijking van het eerste lid, bepalen dat een vreemdeling Nederland onmiddellijk moet verlaten.

Ingevolge artikel 62a, eerste lid, stelt de minister de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet voldoen, tenzij:

- a. reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan,
- b. de vreemdeling in bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, of
- c. de vreemdeling door een andere lidstaat van de Europese Unie wordt teruggenomen op grond van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale of multilaterale overeenkomst of regeling.

Ingevolge het tweede lid geldt de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, als terugkeerbesluit en kan deze tevens een inreisverbod inhouden.

2.3 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3; www.raadvanstate.nl), is sprake van een terugkeerbesluit, indien het gaat om de administratieve vaststelling dat het verblijf van een derdelander in Nederland onrechtmatig is geworden en dat op hem daarom de verplichting rust Nederland onmiddellijk te verlaten. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet onder het woord "Nederland" in de artikelen 62, eerste lid, en 62a, eerste lid, aanhef, van de Vw 2000 eveneens worden begrepen een land dat lid is van de Europese Unie dan wel voor de toepassing van Verordening (EG)343/2003 met een lidstaat van de Europese Unie gelijk is te stellen.

Dit brengt met zich dat de in de onder 2.1 vermelde mededeling dat de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en Nederland onmiddellijk dient te verlaten, een terugkeerbesluit in vorenbedoelde zin is. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat met de in het besluit van 16 oktober 2012 vervatte opdracht de Europese Unie te verlaten een ander, verderstrekkend rechtsgevolg is ingetreden dan met het eerder genomen terugkeerbesluit reeds het geval was.

Derhalve is de Afdeling van oordeel dat die opdracht niet kan worden aangemerkt als een terugkeerbesluit en stond daartegen geen beroep open bij de rechtbank.

2.4 In zoverre is het hoger beroep kennelijk gegrond.

3. Hetgeen overigens in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot

verdere vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

3.1 In zoverre is het hoger beroep kennelijk ongegrond.

4. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarin het beroep tegen de opdracht de Europese Unie onmiddellijk te verlaten ongegrond heeft verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling dat beroep niet-ontvankelijk verklaren.

Voor het overige dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd.

5. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond, voor zover dit betrekking heeft op het oordeel van de rechtbank over de opdracht de Europese Unie onmiddellijk te verlaten;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 5 november 2012, voor zover hierin het beroep tegen deze opdracht ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. D. van Leeuwen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

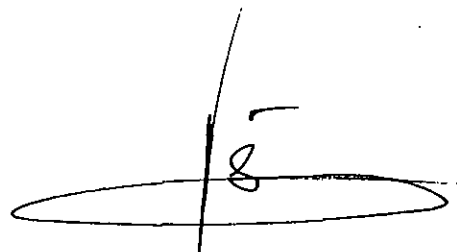
w.g. Van Leeuwen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 december 2012

562.

Verzonden: 13 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser